

РЕШЕНИЕ

№ 1266

гр. Велико Търново, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело №
20224110102589 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от П. Д. В., чрез адв. Л. П. – ВТАК, срещу К. Ф. и З. Е. кумулативно, обективно и субективно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2, във връзка с чл. 242 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В исковата молба ищецът развива съображения, че е бил в трудово правоотношение с ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“, като е работил на длъжността „работник строителство“ при брутно месечно възнаграждение от 753.00 лева. Заявява, че правоотношението е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и 10 КТ със заявление от 22.08.2022 година, както и че след прекратяването му са останали неизплатени полагащите му се трудови възнаграждения за месеците юли и август 2022 година, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ. Твърди, че ответниците са наследници на починалия едноличен търговец, респективно - че отговарят за задълженията на последния съобразно наследствените им права. Направено е искане да бъде постановено решение, с което К. Ф. и З. Е. да бъдат осъдени да заплатят на П. Д. В. сумата в размер на 1 178.00 лева /по 589.00 лева – всеки от ответниците/, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците юли и август 2022 година, сумата в размер на 753.00 лева /по 376.50 лева – всеки от ответниците/, представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, сумата в размер на 6 288.00 лева /по 3 144.00 лева – всеки от ответниците/ – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 2014 година до 2022 година включително, както и сумата в размер на 6.17 лева /по 3.08 лева – всеки от

ответниците/, обезщетение за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение, считано от 30.08.2022 година до датата на подаване на исковата молба – 20.10.2022 година, ведно със законната лихва върху сумите от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението. Моли да му бъдат присъдени направените от него разноски по делото.

Препис от исковата молба е връчен редовно на ответниците по делото, но в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от ответника К. Ф..

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника З. Е.. Процесуалният представител на ответника, оспорва частично предявените искове, като признава предявения иск за заплащане на трудово възнаграждение на ищеца за месец юли и за месец август 2022 година – частично, до прекратяване на трудовото правоотношение. Навежда доводи, че претенцията за обезщетение по чл. 224 КТ също е частично основателна по отношение на платения годишен отпуск, който не е използван и правото на ползването му не е погасено по давност. Посочва, че трудовото правоотношение е прекратено със смъртта на търговеца, т.е. на основание чл. 325, ал. 1, т. 10 КТ, а не на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, поради което искът по чл. 221 КТ счита за неоснователен. Оспорва и дължимостта на обезщетение за забава за плащането на трудово възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от представените по делото Трудов договор № 48 от 21.06.2011 година /л. 7 от делото/, както и Допълнителни споразумения от 01.01.2015 година, от 01.07.2015 година, от 01.01.2016 година, от 01.01.2017 година и от 29.12.2017 година /108-112/ се установява, че между страните по делото е съществувало валидно трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „Работник строителство“ с работно време 8 часа на ден и основно трудово възнаграждение 310 лева с периодичност на изплащане до 10-то число. В трудовия договор страните са уговорили и размер на основния платен годишен отпуск по чл. 155 КТ - 20 работни дни, както и срок на предизвестие за прекратяване на трудовия договор - 30 дни.

По делото да приложени заверени копия на Уведомление № 2 от 04.01.2022 година на ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“ /л. 9/, Уведомление № 1 от 02.01.2018 година на ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“ /л. 113/, Заявление, рег. № 99 от 22.08.2022 година /л. 8/ за прекратяване на трудовото правоотношение между страните по делото и други писмени доказателства.

Не е спорно по делото, а и от приложеното заверено копие на Удостоверение за наследници, изх. № 11-48-110 от 24.02.2023 година на Община Велико Търново /л.

68/ се установява, че *** е починал на 17.08.2022 година и е оставил за свои наследници по закон децата си З. Е. и К. Ф..

От приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /л. 134-143/, което не е оспорено от страните и което настоящият съдебен състав кредитира изцяло като компетентно и обективно дадено, се установява, че с трудов договор № 48 от 21.06.2011 година П. Д. В. е назначен на длъжност „Работник строителство“. С допълнителни споразумения към трудовия договор страните са променяли клаузите относно основното трудово възнаграждение, като съгласно ПМС № 37 от 24.03.2022 година, считано от 01.04.2022 година, е увеличен размерът на минималната работна заплата за страната от 650.00 лв. на 710.00 лева. При проверката в счетоводството на ЕТ "Идеал - Хасан Юсеинов" се установило, че трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 18.08.2022 година, на основание чл. 325, ал. 1, т. 10 КТ. Брутното трудово възнаграждение на ищеца за месец юли 2022 година е в общ размер на 752.60 лв., като е формирано от: трудово възнаграждение от основна работна заплата в размер на 710.00 лв. и допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит в размер на 42.60 лева. Тъй като трудовото правоотношение между страните е прекратено през месец август 2022 година (т.е. лицето е отработило част от 2022 г.), неползваният платен годишен отпуск за 2022 г. е 13 работни дни. Обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за периода: 2014 г. - 6 работни дни, 2015 г. - 20 работни дни, 2016 г. - 20 работни дни, 2017 г. - 20 работни дни, 2018 г. - 20 работни дни, 2019 г. - 20 работни дни, 2020 г. - 20 работни дни, 2021 г. - 20 работни дни и 2022 г. (до 22.08.2022 г.) - 13 работни дни или общо 159 работни дни би бил в общ брутен размер на 5 698.26 лева и нетен размер 5 128.43 лева. При извършената проверка в счетоводството на ЕТ "Идеал - Хасан Юсеинов" не са установени молби на служителя и заповеди на управителя за ползване на платен годишен отпуск, полагащ се на ищеца за периода от 2014 година до 2022 година. В случай, че на основание чл. 176а, ал. 1 КТ правото на ползване на платения годишен отпуск за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019г. е погасено по давност, то неизползваният платен годишен отпуск към 18.08.2022г. или 22.08.2022г. е в общ размер на 53 работни дни (20 раб. дни за 2020г., 20 раб. дни за 2021 г. и 13 раб. дни за 2022 година), като обезщетението в този случай е в общ брутен размер на 1 899.42 лева и нетен размер 1 709.48 лева. При извършената проверка в счетоводството на ЕТ "Идеал - Хасан Юсеинов" не са установени плащания на начисленото обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск, полагащ се на ищеца. За месец юли 2022г. ищецът е отработил 21 работни дни от общо 21 работни дни, поради което му е начислено БТВ в размер на 752.60 лв., като след направените лични удържки дължимото трудово възнаграждение е в нетен размер на 584.00 лева. Същите към момента на проверката в счетоводството на ЕТ "Идеал - Хасан Юсеинов" не са изплатени. За месец август 2022г. от ЕТ "Идеал - Хасан

Юсеинов" е отчетено, че ищецът П. Д. В. е ползвал 13 дни платен годишен отпуск, за което му е начислено обезщетение в размер на 425.38 лв. брутен размер, като след направените лични удръжки задължението е в нетен размер на 330.08 лева. Същите към момента на проверката в счетоводството на ЕТ "Идеал - Хасан Юсеинов" не са изплатени. Ако се приеме, че трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 22.08.2022 година, дължимото за месец Август 2022 г. трудово възнаграждение е в брутен размер на 493.60 лева и нетен размер 383.02 лева. Обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ, за един месец е в брутен размер на 752.60 лв. и нетен размер – 677.34 лева. Размерът на мораторната лихва, изчислен от падежа на задължението за изплащане на трудовото възнаграждение до датата на подаване на исковата молба е в размер на 19.33 лева върху brutния размер на трудовото възнаграждение /15.00 лева – върху нетния размер на трудовото възнаграждение/, ако се приеме, че дължимото БТВ за месец август е в размер на 425.38 лева /НТВ – 330.08 лева/, респективно – 20.05 лева върху brutния размер на трудовото възнаграждение /15.56 лева – върху нетния размер на трудовото възнаграждение/, ако се приеме, че дължимото БТВ за месец август е в размер на 493.60 лева /НТВ – 383.02 лева/.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обстоятелствата свързани с възникването и съществуването на трудовото правоотношение между ищеца и ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“ – град Велико Търново не е спорно между страните по делото, а се установяват и от събраните по делото доказателства, при което ищецът е изпълнявал длъжността „Работник строителство“. Не е спорно между страните по делото, а и от приложеното заверено копие на Удостоверение за наследници, изх. № 11-48-110 от 24.02.2023 година на Община Велико Търново /л. 68/ се установява, че *** е починал на 17.08.2022 година и е оставил за свои наследници по закон децата си З. Е. и К. Ф., които в съответствие с разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗН отговарят с по ½ за задълженията на наследодателя си.

Първият основен и спорен въпрос по делото е на коя дата и на какво основание е прекратено трудовото правоотношение на ищеца с едноличният търговец. В тази връзка настоящият съдебен състав приема, че трудовото правоотношение между ищеца и търговеца е прекратено на 17.08.2022 година със смъртта на *** на основание чл. 327, ал. 1, т. 10 КТ поради преустановяване на дейността на предприятието, доколкото със смъртта му фактически е преустановена производствената и/или стопанската дейност на предприятието. Следва да се има предвид, че предприятието на ЕТ представлява съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Носител на правата и задълженията и страна по тези отношения е ЕТ. Със смъртта си търговецът престава да бъде правен субект и следователно носител на права и задължения. Действително неговите права и задължения, придобити приживе в процеса на осъществяваната търговска дейност могат да премина върху наследниците му или този

от тях, който поеме търговското предприятие, но в случая по делото няма каквито и да е данни наследниците на починалия търговец или някой от тях да се приели дейността му.

Неоснователно в тази насока е становището на процесуалния представител на ищеца, че трудовото правоотношение на последния е прекратено с подаденото от последния заявление рег. № 99 от 22.08.2022 година на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ доколкото към датата на отправяне на волеизявлението на ищеца трудовото правоотношение вече е било прекратено на посоченото по-горе основание с настъпването на смъртта на едноличния търговец и прекратяване на дейността му. Неоснователно е и възражението на процесуалния представител на ответниците, че прекратяването на трудовото правоотношение е на основание чл. 325, ал. 1, т. 10 КТ, доколкото по делото няма каквито и да било данни, че трудовият договор е сключен с оглед на личността на работодателя, като това е видно и от вида на заеманата длъжност.

Няма спор между страните по делото, че П. Д. В. е изпълнявал задълженията си по трудовия договор, включително в периода, посочен в исковата молба, поради което и на основание чл. 128, т. 2 КТ за търговеца е възникнало задължението да му плати уговореното трудово възнаграждение за претендирания период. Липсват обаче както твърдения, така и каквито е да е доказателства, че ответникът е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на ищеца за месеците юли и август 2022 година. Напротив ответниците, чрез процесуалния си представител по делото, изрично признават основателността на исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ. В тази връзка и от заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че брутното трудово възнаграждение на П. Д. В. за месеците юли и август 2022 година са в размер общо на 1 177.98 лева. Предвид изложеното предявените искове за заплащане на трудово възнаграждение се явяват доказани по основание и в техните пълни размери от по 588.99 лева срещу всеки от двамата ответници, като главниците следва да бъдат присъдени ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане.

С оглед забавата в изплащането на възнагражденията, ищецът има право и на законната лихва върху главницата за периода от 30.08.2022 г. до 20.10.2022 г., която изчислена от вещото лице възлиза на 17.02 лева, но с оглед диспозитивното начало в процеса следва да се присъди в търсените размери от по 3.08 лева срещу всеки от ответниците.

На следващо място, настоящият съдебен състав приема претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение по чл. 224 КТ е частично основателна. Видно от заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза в счетоводството едноличния търговец не са установени молби на ищеца и заповеди на едноличния

търговец за ползване на платен годишен отпуск за периода от 2014 година до 2022 година. Освен това вещото лице посочва, че доколкото трудовото правоотношение е прекратено през месец август 2022 година, то неизползваният платен годишен отпуск за 2022 година е в размер на 13 дни. Що се отнася до правото на платен годишен отпуск за предходните години, следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176 КТ, правото за който не е погасено по давност. От своя страна съгласно чл. 176а, ал. 1 КТ, когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. От друга страна с прекратяването на трудовото правоотношение правото да се ползва платен годишен отпуск се преобразува в право на обезщетение за неизползването му. За да възникне правото на обезщетение по чл. 224 КТ, следва работникът да е имал право да ползва платен годишен отпуск. Предвид изложеното по-горе обаче, след изтичането на посочения в чл. 176а, ал. 1 КТ срок се погасява правото на ползване на отпуска, респективно - възможността за претендиране на обезщетение за този неизползван отпуск. Освен това правото за ползването на този отпуск се погасява по силата на закона, независимо, че законодателят е употребил израза „по давност“. Следва да бъде отбелязано, че целта на цитираните законови разпоредби при тяхното приемане е била именно да се прекрати съществуващата към онзи момент практика на „натрупване“ на неизползван през годините отпуск, който след това да се изплаща при прекратяване на трудовото правоотношение, а не реално да се ползва от работниците и служителите. Именно поради това, при прекратяване на правоотношението работодателят дължи обезщетение за неизползвания отпуск, съобразявайки горната разпоредба, без да е длъжен да обективира пред работника или служителя възражение за изтекла давност. Действително по делото е приложено Удостоверение № 00002 от 04.01.2022 година /л. 9/ за броя дни на полагащия се на ищеца, но неизползван от него платен годишен отпуск към 04.01.2022 година – 146 работни дни неизползван платен годишен отпуск до 2021 година и 20 работни дни за 2022 година. В тази връзка следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 176 КТ, която урежда редът, както за отлагане ползването на платения годишен отпуск, така и за ползването му след като е отложен. Във всички случаи обаче е необходим акт на работодателя за отлагане ползването на платения годишен отпуск, най-малкото за отразяване на хипотезата, при която се отлага – по т. 1 или т. 2 на ал. 1 от посочената разпоредба. По делото нито се твърди, нито са представени доказателства, че работодателят е отложил ползването на платения годишен отпуск за годините от 2014 до 2021. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че макар работодателят да

е посочил, че отпускът до 2021 година не е използван от работника, правото на ползването на част от него – за годините 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година е погасено на основание чл. 176а, ал. 1 КТ. В случая с издаване на въпросното удостоверение работодателят просто е изпълнил задължението си по чл. 37а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, поради което не може да се приеме, че със същото се е стигнало до своеобразно новиране на ползването на отпуска. Нещо повече, видно от приложеното по делото Уведомление № 00001 от 02.01.2018 година /л. 113/, което не е оспорено от ищеца, е отразен единствено неизползвания платен годишен отпуск за 2017 година, но не и този за 2014, 2015 и 2016 година, както е отразен впоследствие във въпросното Удостоверение № 00002 от 04.01.2022 година /л. 9/. Предвид всичко изложено по-горе и с оглед заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, настоящият съдебен състав приема, че исковите следва да се уважат за сумата в размер на 1 899.42 лева общо или по 949.71 лева, представляваща обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2020, 2021 и 2022 година срещу всеки от ответниците, респективно – в останалата част за разликата до пълня претендиран размер 3 144.00 лева, която разлика е в размер на 2 194.29 лева, срещу всеки един от ответниците, представляваща обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година, предявените искове се явяват неоснователни, поради което и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Доколкото съдът, в настоящия му състав приема, че трудовото правоотношение на ищеца с едноличния търговец е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 7 КТ със смъртта на последния, неоснователни се явяват и предявените искове с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ, съответно – следва да бъдат отхвърлени, доколкото посоченото основание не попада в случаите, посочени в разпоредбата.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сторените от него разноси за заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част на предявените искове в общ размер на 501.24 лева, от които 320.00 лева по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и 181.24 лева по иска с правно основание чл. 224 КТ. Претендираното адвокатско възнаграждение, заплатено за обезпечаване на предявените искове е неоснователно, доколкото в заплатеното първоначално възнаграждение следва да се включва и обезпечаването на исковите, които не са бъдещи, а висящи, поради което липсва основание за повторно плащане на възнаграждение. Разноските по образуването изпълнително производство /заплатена такса на ЧСИ и адвокатски хонорар/ пък следва да се претендират именно в рамките на въпросното изпълнително производство. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати ответника К. Ф. направените от него разноси по делото, разноси съразмерно отхвърлената част от исковите в размер от 961.92 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да

бъде осъден да заплати ответника З. Е. направените от него разноси по делото, разноси съразмерно отхвърлената част от исковете в размер от 968.91 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК всеки от ответниците следва да бъде осъден да заплатят по сметка на Районен съд – Велико Търново дължимата за производството държавна такса, както и разноси за вещото лице по допуснатата счетоводна експертиза, изплатени от вещото лице от бюджета на съда в размер общо на 196.86 лева.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. Ф., роден на ***** година, гражданин на *** да заплати на **П. Д. В.** от ***, с ЕГН ***** **сумата в размер на 589.00 лева /петстотин осемдесет и девет лева/**, представляваща ½ част от неизплатени от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“, с ЕИК 104027005 трудови възнаграждения за месец юли и месец август 2022 година, **сумата в размер на 3.08 лева /три лева и осем стотинки/**, представляваща ½ част от дължима мораторна лихва върху неизплатените трудови възнаграждения за периода от 30.08.2022 година до 20.10.2022 година, **както и сумата в размер на 949.71 лева /деветстотин четиридесет и девет лева и седемдесет и една стотинки/**, представляваща ½ част от неизплатеното от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“, ЕИК 104027005 обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2020, 2021 и 2022 година, ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исквата молба – 20.10.2022 година до окончателното изплащане на задълженията, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 224 КТ за **разликата** от уважения размер до пълня претендиран размер 3 144.00 лева, **която разлика е в размер на 2 194.29 лева**, представляваща обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година, както и иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ за **сумата в размер на 376.50 лева /триста седемдесет и шест лева и петдесет стотинки/**, представляваща ½ част от неизплатено от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“ обезщетение по чл. 221, ал. 1 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА З. Е., родена на *** да заплати на **П. Д. В.** от ***, с ЕГН ***** **сумата в размер на 589.00 лева /петстотин осемдесет и девет лева/**, представляваща ½ част от неизплатени от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“, с ЕИК 104027005 трудови възнаграждения за месец юли и месец август 2022 година, **сумата в размер на 3.08 лева /три лева и осем стотинки/**, представляваща ½ част от дължима мораторна лихва върху неизплатените трудови възнаграждения за периода от 30.08.2022 година до 20.10.2022 година, **както и сумата в размер на 949.71 лева /деветстотин четиридесет и девет лева и седемдесет и една стотинки/**, представляваща ½ част от неизплатеното от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“, ЕИК

104027005 обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2020, 2021 и 2022 година, ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 20.10.2022 година до окончателното изплащане на задълженията, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 224 КТ за **разликата** от уважения размер до пълня претендиран размер 3 144.00 лева, **която разлика е в размер на 2 194.29 лева**, представляваща обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година, както и иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ за **сумата в размер на 376.50 лева /триста седемдесет и шест лева и петдесет стотинки/**, представляваща ½ част от неизплатено от ЕТ „Идеал – Хасан Юсеинов“ обезщетение по чл. 221, ал. 1 от Кодекса на труда.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта, с която исковете за трудови възнаграждения и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск са уважени.

ОСЪЖДА К. Ф., роден на ***** година, гражданин на *** и **З. Е.**, родена на *** да заплатят на **П. Д. В.** от ***, с ЕГН ***** **сумата в размер на 501.24 лева /петстотин и един лева и двадесет и четири стотинки/**, представляваща направените от ищеца разноси по делото, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА П. Д. В. от ***, с ЕГН ***** да заплати на **К. Ф.**, роден на ***** година, гражданин на ***, **сумата в размер на 968.92 лева /деветстотин шестдесет и осем лева и деветдесет и две стотинки/** – разноси за производството, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА П. Д. В. от ***, с ЕГН ***** да заплати на **З. Е.**, родена на ***, **сумата в размер на 968.91 лева /деветстотин шестдесет и осем лева и деветдесет и една стотинки/** – разноси за производството, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА К. Ф., роден на ***** година, гражданин на *** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт **по сметка на Районен съд – Велико Търново** сумата в размер на 196.86 лева /сто деветдесет и шест лева и осемдесет и шест стотинки/ – държавна такса за производството и разноси за ССЧЕ, както и сумата от 5.00 лева – държавна такса при служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА З. Е., родена на *** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт **по сметка на Районен съд – Велико Търново** сумата в размер на 196.86 лева /сто деветдесет и шест лева и осемдесет и шест стотинки/ – държавна такса за производството и разноси за ССЧЕ, както и сумата от 5.00 лева – държавна такса при служебно издаване на изпълнителен лист.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____